

"El secret que dos germans hagin pogut treballar junts durant vint-i-tres anys? Ens coneixem de tota la vida", bromeja l'Esteve. En Robert, el gran, respon: **"Ens fiem l'un de l'altre. El més important és pensar que allò que fa l'un també és el que faria l'altre: no hi ha lloc per rivalitats, només confiança, tot i que els nostres parers no coincideixen gaire"**. L'Esteve assenteix: **"A part de la col·laboració al despatx, compartim també l'amor per la docència: sempre hem estat professors a la Universitat Politècnica de Catalunya, i avui en Robert dirigeix La Salle. Aquest continu a les aules i el contacte amb l'alumnat és molt maco i t'instiga a estar sempre a l'avantguarda buscant noves idees i conceptes, que és un factor important i que es veu reflectit a la feina del despatx"**.

Sigui quin sigui el secret, l'obra d'aquests germans és coneguda pel gran públic, menuts i adults no cal presentació: **"L'Aquàrium de Barcelona"**, explica en Robert, **"va néixer de manera ben particular. El mateix client no sabia ben bé el que volia i, és clar, com a arquitectes vam exercir també com a pensadors. Després de veure diversos aquaris va sorgir la idea de voler introduir el públic a l'aigua: lluny dels aquaris tradicionals en què el visitant mira per finestretes, nosaltres volíem apropar-nos al medi aquàtic. Si heu anat mai a l'Aquàrium us deveu haver adonat que els petits aquaris tenen el terra molt avall i que el vidre és gruixut i corb: aquestes característiques donen una visió distorsionada de vertigen, la sensació que es té en entrar a l'aigua. La llum també ens va ajudar a trobar sensacions més fortes. L'element més reeixit, però, va ser el túnel d'aigua: volíem un túnel que posés els peixos a l'abast dels més menuts i, per la mateixa raó, que fos de material resistent. Després de molta discussió van néixer un túnel i mig, tots dos rodons. Al túnel de mitja volta fixeu-vos en el reflex de la llum sobre la moqueta de la paret-moqueta per absorbir el so-, sembla que l'aigua t'engoli a banda i banda, com quan nedes en un aquari"**. És l'arquitectura del somni, amb un sol bitllet passegem pels set mars. L'Esteve recorda que el projecte va ser un repte: **"Va ser una creació de moltíssima discussió i observació, plena de dificultats tècniques que calia resoldre i modificacions a partir de l'original sobre paper. Després de tot, però, el projecte va ser un èxit i n'hi ha prevista una ampliació"**.

Una altra peça d'il·lusió, continua l'Esteve, és l'ampliació del Museu de la Ciència de Barcelona: **"Va ser a través d'un concurs que se'ns va adjudicar el projecte. Calia entendre que es tracta d'un edifici modernista ben consolidat com a museu. Era un absurd que una ampliació de 30.000 m² absorbís els 3.000 m² de l'edifici actual. Per tant, s'ha optat per mantenir l'edifici modernista i construir un nou hall de 1.600 m² que condueix a espais subterranis, amplíssims. De fora romanen el jardí, la plaça i l'obra modernista; A sota roman el repte de treballar aquest gran forat: ho farem a base de llums..."**. Caldrà, doncs, visitar aquesta obra que promet tant o més que un viatge sota les aigües.

L'obra dels Terrades va més enllà de l'aspecte lúdic: l'Escola de Policia de Catalunya -un campus obert inspirat en el model de la policia que-

bequesa-, les Drassanes, la Biblioteca de Catalunya, el tir olímpic. El gran públic frueix aquestes obres, però en desconeix un procés de creació ple d'entrebancs. **"Llegir un plànol és difícil, tothom diu que sí, que ho veu clar sobre paper quan en realitat només l'entenen quan veuen l'obra acabada. A mida que l'obra pren forma vénen els problemes de lligar l'arquitectura feta amb el pensament del client. A qui pensa en un programa, nosaltres l'hi fem, li presentem plànols, diapositives, perspectives, però fins que l'obra no és dempeus no es veu el resultat en l'espai. Per això és tan important entendre el client: has de pensar com ell i saber què desitja veure al final. També sol passar que et demanin un Mercedès pel preu d'un Sis-cents"**. En Robert pensa en les hores lectives a les aules: **"Tot això t'ho ensenya la vida. A l'escola podem ensenyar qualsevol cosa però hi ha tanta matèria que cal fer-ne una selecció. És més fàcil de deixar l'alumne sol davant del primer client que no pas sol davant la primera estructura, oi? Hi ha tant coses que mai no s'ensenyen... per això cinc anys d'arquitectura et predisposen a anar pel carrer dibuixant mentalment i amb ull crític; el llicenciat ha de tenir criteris, no pas saber de tot. El llicenciat no sap fer un teatre, tanmateix, si en té ganes, n'aprendrà cada cop que vagi a veure una funció: el seu ull crític es fixarà en la il·luminació, la disposició de les butaques, la climatització... l'aprenentatge no s'acaba mai"**.

No obstant, ni l'ull més sagaç sap el secret de conjuminar el gust personal amb el gust del públic. **"És difícil de trobar aquest denominador comú entre el gran públic i el gust propi"**, contesta l'Esteve, **"sobretot quan l'arquitectura és la nostra manera de viure, de treballar, de discutir. L'arquitectura es fa constantment en tot allò que toques. I no sempre encertes el gust de l'amplíssima clientela que visitarà la teva obra. Cal dir, per això, que el gust del públic és retardat; tal i com va passar amb els grans creadors de la música clàssica, allò modern costa d'acceptar"**. En Robert matisa el tema: **"Sovint l'arquitecte, el músic, l'artista té una visió més llunyana i de futur sobre la seva obra. Si el públic que utilitza aquell espai no el comprèn en un primer moment potser el trobarà al seu gust al cap d'uns anys"**. Està clar que l'arquitecte és un artista, però, i la part tècnica? **"Ja no hi ha l'eterna discussió sobre si l'arquitecte és eminentment un artista o un tècnic: és una mica de tot sense ser una sola cosa. L'error el comet el qui es decanta cap a la tècnica sense aportar creativitat i el qui es decanta cap a la part artística sense pensar que cal que l'obra es mantingui dempeus. I, per damunt de tot, rigor"**.

L'Esteve explica aquest rigor tan sentencios del seu germà: **"L'arquitectura és amplíssima. Creiem en la importància de l'arquitectura històrica, que aporta unes constants que cal cercar, i també en les novetats que sorgeixen amb l'estil de vida. Però sigui com sigui, a l'arquitectura d'ara li manca rigor: un hospital ha de funcionar com a hospital i un museu com a museu. És aquesta part de l'obra la que més ens preocupa avui"**. Estem segurs que el Museu de la Ciència funcionarà d'allò més.

“L’arquitectura és la nostra manera de viure, de treballar, de discutir. L’arquitectura es fa constantment en tot allò que toques. I no sempre encertes el gust de la gent que visitarà la teva obra”

Robert i Esteve Terradas - Barcelona (Barcelonès)